

Öznem de Özlemim de Annem

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Mart 2023

Renklerimden sorun beni: bir batında aydınlık ve karanlık içime işleyen ve kalemi dişlediğim kadar süregelen direncim:

Ben ki hidayetın mirasında...

Ben ki asaletin hizasında...

Ben ki: beylik nazları olmayan sığındığım niyazlarıma şükrettiğim kadarım.

Ederi var mıdır sahi insanoğlunun bir de külfet addedilen varlığın izahı var mıdır?

Sözcükler kansız hüzne teselli ve cüret etmediğim ne varsa bir ömür cesaret bulup da içimi ektiğim şu boş beyaz ve masum sayfa.

Masum addedilir insan ya da ilişkisi olmaz masumiyetle ve ben üstüne basa basa diyorum ki...

Haiz olduğum hangi nitelikse ve nicelik babında neye denk düşüyorsa yüreğim ve sancılı bir kuş doğumudur benimki gün ışığın tecellisi ile teselli bulduğum ve umuda dayandığım ve hakkaniyeti ve iyi niyeti dayattığım.

Gecem gündüzüm birbirine karışmışken bir ömür ve evet, ben defalarca ölümün tehdit ettiği iklimlerde saklı tuttum ümidimi.

Rengimle sahibesi olduğum ve solgun yüreğimden dökülen zerreler bazen bir ukde içimde kalan bazense ruhun Umresi sevecen niyazların Allah aşkı ile sunulduğu.

Doğamda var sevmek acı çekmek de hele ki kendime yaptığım zulmün üstüne hiçbir şey tanımadım bir ömür ve detayları yok sayıp sadece genelleme yapsam bile son altı ayın ilk dört ayını hesaba kattım mı bir ömürlük çektiğim eziyetin çok üstünde.

Sabahın en erken saatinde elim telefona gitmezken ve hastanenin yoğun bakım servisi yeni haberler vermek için bazı şeyleri geçiştirirken ve geçkin sözcüklerin duman olduğu beni boğduğu ve günlerce yoğun bakım ünitesinin kapısında beklemek acının en büyüğü öyle ki ölümsüzlüğü dilediğim ömrün, son altı ayına bakıp da ölümün çektiğim acılar için tek teselli olduğuna dair geliştirdiğim bir inanç.

Öznem de özlemim de annem iken.

Akabinde eve döndüğü annemin ve haftasına varmadan yeniden acillik olduğu.

Duygular sömürge.

Duvarlar kırılğan.

Ruhumsa unutkan ve hayatımda sahip olup olacağım en büyük sevdam; annem:

İkbalim de mazim de ve andaki mevcudiyetim de.

Ölümün yaladığı yüzü annemin ve ölümün bizle saklambaç oynadığı.

Hükmeden kader ve yenik düşmesem de kederime kaderin cafcıflı söylemlerine kanıp hayatı pembeden bir dünya bellediğim annemin en çok acı çektiği şu son altı ayın resmini her gün yeniden çizdiğim ve çektiğim.

İnsan kaderine çizgi çizemiyor aslında hayatıma çizdiğim tüm çizgiler eğri büğrü iken yürek sesim aralıksız anne, diye haykırıyor.

Solumum sıkıntısı çektiği yetmezmiş gibi...

Ve devasa bir es veriyorum burada çünkü dünü dünde bırakmak istiyorum ve annemle aynı çatı altında yaşamamın mucizevi farkındalığına yeniden şerh düşünüyorum.

Babamın acısını babam öldükten çok sonra yaşadım ve annemin acısını annem en ağır hastalıklara yakalandığına delişmen bir rüzgârla ve çılgınlıkla en tepeye taşıdım.

Tahliye edemediğim duygular var ve ben öylesine terbiye oldum ki imkânsızlıklarla: maddi manevi tükendiğim o dört ay neye yanacağımı bilmezken ve yeniden bir es verip çizik atıyorum o dört ayıma. Aymazlığında acıların.

Narin varlığına tutunduğum annemin.

Öykündüğüm eski dertlerin rüzgârında savrulmaya duyduğum özlem misali.

Acının da acısı en tepede.

Optimum addedilen belki de kendi ölümü istemektir Rabbimden ve günahların günahı ve yalvardığım günahlarım bu dünyadan çekip gitmenin en çıkar yol olduğuna dair inancım ve Rabbimin merhameti ile annemin yeniden doğduğu.

Müjdem ve mucizeler.

Müridi olduğum hüznün ve umudumu yitirsem bile inancımın asılı kaldığı o beş vakit hatta daha fazlasını yürekten gerçek kılıp da dayandığım en Ulu Dağ elbet Rabbin bana verdiği takat ve anneme verdiği dayanma gücü ve annemin çelimsiz varlığının atağa kalkıp evrenin bana annemi yeniden bahşettiği gerisi ise hikâye ve de...

Annemin evine döndüğünün haftasında anneme ithaf ettiğim romanımın da basılması ile anneme verdiğim sözü tutmanın bana verdiği eşsiz mutluluk ve huzur ve şükür duygusu.

Varıp varacağım nokta ise henüz netlik kazanmadı çünkü son sözü söyleyen kadere bıraktım her şeyi ama ümidi ve inancı asla elden bırakmadım ve hidayetin doğasında yolumu bulup yaşamakta ve yürümekteyim ve tek dileğim annemin eski sağlığına kavuşup benimle beraber yürümesi ve adımlaması yolu çünkü güçsüz kalan bacaklarına dermanı verecek olan yine yüce Rabbim lakin...

O yürüse de yürümese de benim için değişen bir şey yok çünkü ılık nefesi ve sıcak elleri her şeyin çok ötesinde ve ben ömrümün sonuna kadar ona hayran ve sadık ve borçlu kalacağım ve ben evlatlık vazifemi ne kadar çok ifa etsem de asla yetinmem onu sevmekle onun evladı olmakla ve ona hizmet etmekle yeter ki Rabbim annemin eksikliğini bana yaşatmasın ve de:

Annemin rüyasında gördüğü gibi; o küçük yavru serçe yolun başında bizi beklemekte ve bu sefer kuşlar onun ayağına gelmeyecek bizatihi annem kuşların yanına sekecek.

Hayatın iklimlerinde yaşadığım ikilemlerle yaşadığım en muhteşem mevsim elbette annemin o güzel varlığı ve ben hiçliğimi bu şekilde muhafaza edip var olmanın şükürü ile yürüyorum Rabbime.